

TYÖLÄISTEN LIBERAALINEN TURMELEMINEN

Boikotti tai oikeammin sanoen remseä radikaalinen suunnosito, joka on yhä enemmän tullut likvidaattorien sepustusten ainoaksi sisällöksi, hämää useinkin lukijain huomiolta likvidaattorien *periaatteellisen* propagandan. Juuri sitä liberaaliset työväenpoliitikot tahtovatkin: että yleisradikaalisen fraseologian hälinässä, räiskeessä ja ilotulituksessa huomaamatta nielaistaisiin marxilaisia järjestöjä *vastaan* tähdättyjä porvarillisia typeryyksiä.

Mutta valveutuneita työläisiä tuo työväenjärjestön hajotajien toimeenpanema sätkynukkein „poliittisten kamppailujen” räiske ei saa petetyksi. Valveutuneet työläiset pitävät ennen kaikkea ja eniten arvossa kunkin lehden periaatteellisuutta. Mitä työläisille todellisuudessa opetetaan „oppositio”-tempausten ja -huudahtelujen varjolla, työväen etujen puolustamisen varjolla? — siinä tärkein peruskysymys ja ajattelevan työläisen kannalta oikeastaan ainoa oleellinen kysymys. Sillä ajatteleva työläinen tietää, että neuvojina ovat vaarallisimpia juuri ne työläisten liberaalijäykät, jotka ottavat puolustaakseen heidän etujaan, mutta itse asiassa murtavat proletariaatin luokkaisenäisyyttä ja sen järjestöä.

Sen vuoksi meidän suoranaishana velvollisuutenamme on saada työläiset näkemään, miten likvidaattorit hävittävät tätä järjestöä. Katsokaa esimerkiksi likvidaattorien äänenkannattajan uudenvuoden ohjelmapääkirjoitusta. Meille tarinoidaan:

„Työväenluokka on kulkemassa julkisesti toimivaan proletariaatin poliittiseen puolueeseen, joka on oleva riittävän voimakas ja laaja, ettei

mikään poliittinen valtakomento voi asettaa sitä poikkeuksellisen oikeudettomaan asemaan, ei voi riistää siltä mahdollisuutta täyttää normaaleja poliittisen johtamisen tehtäviä”.

Kas siinä „normaalista” liberaalista löpöttelyä kaikessa ihanuudessaan! Ei yksikään järkevä liberaali kieltäydy äänestämästä kaksin käsin tätä mainiota sanamuotoa, jolla likvidaattorien lehti *peittelee* sitä, että se „kulkee” ja pyrkii kaiken sen hävittämiseen, mitä proletariaatti on viimeksi kuluneiden kahdenkymmenen vuoden aikana saavuttanut marxilaisen yhteenliittymisen alalla niin suurin ponnistuksin.

Ja edelleen vielä avomielisemmin:

„Tie julkiseen poliittiseen toimintapuolueeseen on samalla tie puolueyhtenäisyyteen”.

Tuhansia kertoja, jo vuonna 1908 ja vuonna 1910 on sanottu mitä virallisimmissa, mitä juhlallisimmissa julistuksissa, että moiset puheet merkitsevät vanhasta kieltäytymistä, sen likvidoimista. Mutta herrat likvidaattorit veisaaivat kainostelematta virttään, toivoen voivansa pettää joitakin peräti tietämättömiä ihmisiä huutamalla „yhtenäisyydestä”.

Koko marxilaisen menneisyyden pettäjät, jotka huutavat „julkisesta puolueesta”, — ja „yhtenäisyys”!.. Sehän on pilantekoa tietoisista työläisistä. Sehän on pilantekoa siitä vuoden 1912 „elokuun” konferenssistakin, jossa vähäinen ryhmä naiiveja ihmisiä uskoi, että likvidaattorit luopuvat häpeällisestä liberaalisesta julkisen puolueen tunnuksesta.

Siinähan se asian ydin onkin, että liberaalisten kynäniekkojen porukka, kaikki nuo herrat F. D:t, Gammat, L. M:t, Em-Ellät, Rakitini³³ y.m. y.m. käyvät *omaa* liberaalista taisteluaan marxilaisen järjestön hävittämiseksi, jättävät tietoisesti ottamatta varteen vuosien 1908 ja 1910 päätöksiä, pyrkien pettämään kehittymättömiä työläisiä. Muka löytyyhän niitä vielä tietämättömiä ihmisiä, jotka uskovat lupauksiin „julkisesta puolueesta” eivätkä ymmärrä, että se on vain todellisen marxilaisen järjestön olemassaoloa vastaan tähdätyn liberaalisen taistelun muunnos! Ja niin kauan kuin on olemassa tietämättömiä ihmisiä, tulee kourallinen menneisyyttä likvidoivia liberaalisia kynäniekkoja tekemään likaista työtään, toistettakoonpa heille kuinka monta

kertaa tahansa, että „yhtenäisyys” näiden hajottajien ja desorganisaattorien kanssa on järjettömyyttä ja petosta.

Likvidaattorilehden uudenvuoden „johtava” ei ole ensinkään ainoa laatuaan. Sitä seuraavat kaikki likvidaattorit, esim. hra P. Karpov „Novaja Rabotshaja Gazetan” 5. (123.) numerossa; hän vakuuttaa, että

„voittaminen (kaikkien työväen edustajakokousten järjestämiselle asetettujen esteiden voittaminen) onkin juuri aivan todellista taistelua liittoutumisvapauden puolesta, s.o. sellaisen työväenliikkeen julkisuuden puolesta, joka on kiinteästi yhteydessä taisteluun sosialidemokraattisen työväenpuolueen julkisen olemassaolon puolesta.”

Jokainen liberaali ja jopa lokakuulainenkin kannattaa taistelua, jota käydään työväenliikkeen legaalisuuden puolesta! Yksikään liberaali ei edes hiiskahda „julkista puoluetta” vastaan, vaan jopa kannattaa sen julistajia parhaimpina apulaisinaan työläisten pimittämisessä.

Täyttäen velvollisuuttamme me emme väsy toistamaan tietoisille työläisille: julkisen työväenpuolueen propagoiminen on tyhjänpäiväistä liberaalista jaarittelua, joka turmelee työläisiä ja hävittää marxilaista järjestöä. Tämän järjestön olemassaolo ja kehitys *ei ole mahdollista* ilman päättäväistä ja armotonta taistelua niitä vastaan, jotka panevat kaikkensa sen marxilaisen elimistön hävittämiseksi, johon viimeisten kahden vuoden nousukausi on valanut uusia terveitä elämän nesteitä.

„Putj Pravdy” № 9,
tammikuun 31 päivä 1914
Allekirjoitus: K. T.

Julkaistaan „Putj Pravdy” lehden
tekstin mukaan